U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr Radovana Havelce a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **B. Z.,** zast. JUDr. Jaroslavem Tesákem, Ph.D, LL.M., advokátem se sídlem Jaselská 940/23, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje,** se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, Brno, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 3. 2014, č. j. JMK 133309/2013, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 24. 11. 2016, č. j. 41 A 53/2014 – 80,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 17. 3. 2014, č. j. JMK 133309/2013, bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno ve výroku II. rozhodnutí Městského úřadu Břeclav ze dne 9. 10. 2013, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písmeno k) a písmeno d) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a podle § 16 odst. 1 písmeno c) zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a jímž mu bylo uloženo zaplatit náhradu nákladů správního řízení.

Přestupků se měl žalobce dopustit tím, že dne 17. 4. 2013 po 21.20 hod. v obci Břeclav, místní části Poštorná, jako řidič vozidla Škoda Favorit, rz. X po zastavení na výzvu policisty nepředložil doklady potřebné k řízení a provozu motorového vozidla (řidičský průkaz, osvědčení o registraci vozidla, doklad prokazující pojištění odpovědnosti z provozu vozidla) a přes další výzvu policisty se odmítl podrobit vyšetření, zda při předchozím řízení nebyl ovlivněn alkoholem. Tímto jednáním porušil ustanovení § 5 odst. 1 písm. f), § 6 odst. 12 v návaznosti na § 6 odst. 8 písmena a), b) a c) zákona o provozu na pozemních komunikacích a ustanovení § 16 odst. 2 zákona č. 379/2005 Sb., k ochraně před škodami působenými tabákem, alkoholem, návykovými látkami, a ustanovení § 17 odst. 1 zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla. Za tyto přestupky mu byla rozhodnutím správního orgánu prvního stupně uložena pokuta ve výši 30.000,-Kč, zákaz

činnosti řízení motorových vozidel na dobu 15 měsíců a současně mu bylo uloženo zaplatit náklady řízení ve výši 1.000,-Kč.

Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 5. 8. 2015, č. j. 41 A 53/2014 – 62, byla následně zamítnuta žaloba žalobce proti přezkoumávanému rozhodnutí žalovaného. Krajský soud měl za prokázané, že ke spáchání přestupků popsaných v napadeném rozhodnutí došlo. Výzvy k předložení dokladů a provedení dechové zkoušky byly učiněny bezprostředně po ukončení jízdy, takže žalobce byl povinen se jim podrobit. K jeho stěžejní námitce, uváděné jak v průběhu správního, tak i soudního řízení, že policisté vjeli neoprávněně na jeho pozemek a obtěžovali ho dokonce i v jeho domě, soud uvedl, že pokud by překročili nějaké své pravomoci, nemůže takovou skutečnost řešit správní orgán, který posuzuje jen to, zda se žalobce dopustil jednání kladených mu za vinu.

Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce kasační stížnost, které Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 10. 8. 2016, č. j. 3 As 200/2015 – 37, vyhověl a napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. V odůvodnění zrušujícího rozsudku zdejší soud blíže uvedl, že nemá pochybnosti o skutkovém stavu, když má z výpovědi svědků – zasahujících policistů i z výpovědi samotného žalobce za prokázané, že výzvy policistů vůči němu byly učiněny v bezprostřední souvislosti s jeho předchozí jízdou a bez zbytečné časové prodlevy. Soud dále dovodil, že žalobce i svými tvrzeními obsaženými v žalobě nepřímo podpořil verzi policistů o jeho útěku před zákrokem, o snaze vyhnout se plánované kontrole a o krátkém časovém úseku mezi zastavením vozidla a následným příjezdem policistů.

Důvodem zrušení napadeného rozsudku byla skutečnost, že krajský soud se nevypořádal se stěžejní otázkou, a to zda byly výzvy policistů v souladu se zákonem za situace, kdy byly učiněny vůči žalobci, jenž byl již ve svém obydlí, na jeho pozemku, ač se vstupem policistů na něj nesouhlasil, a zda tedy mohl žalobce spáchat přestupek tím, že se výzvám odmítl podrobit. Zavázal proto krajský soud, aby se v dalším průběhu řízení zabýval nastolenou právní otázkou, vypořádal námitky žalobce k této otázce obsažené v žalobě a v novém rozhodnutí o věci svůj právní názor řádně odůvodnil.

Krajský soud poté věc znovu projednal, přičemž dospěl opětovně k závěru, že žaloba není důvodná, a rozsudkem ze dne 24. 11. 2016, č. j. 41 A 53/2014 – 80, ji zamítl. Soud vzal za nesporný skutkový stav zjištěný v předcházejících řízeních před správními soudy a podrobněji se zabýval předmětnou právní otázkou. Dospěl k závěru, že dle zjištěného skutkového stavu byl žalobce prokazatelně přímým účastníkem silničního provozu, neboť existovala souvislost mezi učiněním výzvy a účastí vyzývané osoby na provozu na pozemních komunikacích. I když žalobce jízdu již ukončil a nacházel se na svém pozemku, souvislost s provozem zde byla stále bezprostřední, neboť policisté dorazili k pozemku žalobce jen pár okamžiků po něm. Lze tudíž usuzovat, že policisté před zastavením žalobce pojali vůči němu podezření a chtěli jej zastavit. Pravděpodobně byl již vyzýván k zastavení vozidla na veřejné komunikaci, přičemž žalobce pokračoval až na soukromý pozemek. Krajský soud v této souvislosti odkázal na § 40 odst. 1 zákona č. 273/2008, o Policii České republiky, na jehož základě jsou policisté oprávněni vstoupit bez souhlasu uživatele do obydlí, jiného prostoru nebo na pozemek a provést tam potřebné úkony nebo jiná opatření jen tehdy, jestliže věc nesnese odkladu a vstup tam je nezbytný

pro ochranu života nebo zdraví osob anebo pro odvrácení závažného ohrožení veřejného pořádku a bezpečnosti. Takové oprávnění mají i v případě pronásledování osoby dle odst. 2 písm. b) téhož ustanovení. Tímto je umožněn zákonný zásah ze strany policistů do v zásadě nedotknutelné domovní svobody, zaručené čl. 12 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Při využití tohoto oprávnění policistů v praxi je proto nutné důsledně postupovat v souladu se zásadou proporcionality, vymezenou v § 11 zákona o policii.

Krajský soud považoval za evidentní, že žalobce doufal ve své ukrytí před policisty na svém pozemku, neboť tento úmysl vyplývá z následného jednání, kdy neuposlechl výzvy policistů a neposkytl potřebnou součinnost. Kontrola policistů jednoznačně souvisela s bezpečností a plynulostí provozu na pozemních komunikacích. Ačkoliv správní orgán prvního stupně zastavil řízení ohledně přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu z důvodu, že žalobci nebylo prokázáno spáchání přestupku nezastavení vozidla na znamení dávané policií k zastavení vozidla a správní orgán prvního stupně neměl nade vši pochybnost prokázáno, že by žalobce toto znamení zaznamenal a úmyslně před hlídkou ujížděl, z okolností případu je však nepochybné, že policisté vstoupili na soukromý pozemek na základě § 40 odst. 2 písm. b) zákona o policii, neboť žalobce pronásledovali a měli v úmyslu jej řádně zkontrolovat. Smyslem tohoto ustanovení je, aby pouhým ukrytím se na soukromém pozemku pronásledovaná osoba nemohla zmařit provedení úkonu. Pronásledování je charakteristické blízkou časovou a místní souvislostí, policisté tedy byli oprávněni tímto způsobem vstoupit na soukromý pozemek žalobce – účastníka silničního provozu a provést zde kontrolu. Soud též konstatoval, že zákrok policistů vůči stěžovateli naplňoval požadavek přiměřenosti. Vzhledem k tomu, že řidič své vozidlo nezastavil (byť i z důvodu, že o policejní hlídce nevěděl), byli policisté oprávněni k pronásledování žalobce a k následnému vstupu na jeho pozemek.

Proti novému rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) opakovanou kasační stížnost, v níž namítl, že krajský soud se neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Krajskému soudu konkrétně vytkl, že jeho úkolem není nahrazovat činnost a úvahy správních orgánů. Soud měl postavit najisto, že stěžovatel byl vyzýván k zastavení vozidla. Jeho závěry nicméně nemají oporu ve správním spise. Naopak sám krajský soud v odůvodnění svého rozsudku uvedl, že správní orgán prvního stupně zastavil řízení ohledně přestupku, spočívajícího v nezastavení vozidla na znamení policie, neboť neměl nade vši pochybnost prokázáno, že stěžovatel toto znamení zaznamenal a úmyslně před hlídkou ujížděl.

Stěžovatel dále uvedl, že se nedopustil žádné trestné činnosti, aby policie měla možnost bez dalšího vstoupit na jeho pozemek. Nebylo navíc prokázáno, že by policisté učinili nějaká opatření k jeho zastavení v průběhu řízení motorového vozidla. Dle jeho názoru se jedná pouze o domněnky policistů, správních orgánů i krajského soudu, že policisté pojali podezření vůči stěžovateli a měli jej pronásledovat. Sám krajský soud podotkl, že stěžovatel měl být pravděpodobně vyzýván policisty k zastavení vozidla, to však ze správního spisu není zřejmé. Nevyplývá z něj jednoznačně ani to, že by stěžovatel předmětné vozidlo řídil. Krajský soud tak dospěl k závěru, že policisté byli oprávněni ke vstupu na pozemek stěžovatele, přestože řidič předmětného vozidla o dopravní hlídce nevěděl. Soud tím fakticky legalizoval nezákonný zásah policistů u stěžovatele. S ohledem na uvedené stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc

vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení, eventuálně aby spolu s napadeným rozsudkem zrušil i rozhodnutí správních orgánů.

Žalovaný se k obsahu kasační stížnosti nevyjádřil.

Jelikož Nejvyšší správní soud v předmětné věci již jednou rozhodoval, a kasační stížnost je tak druhou v pořadí, bylo nutné vypořádat se nejdříve s otázkou její přípustnosti. Podle § 104 odst. 3 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s."), totiž platí, že kasační stížnost je nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Stěžovatel ve své kasační stížnosti uvedl, že důvodem jejího podání je skutečnost, že krajský soud se v novém rozhodnutí neřídil závazným právním názorem zdejšího soudu. K tomuto tvrzení nerozvinul stěžovatel žádnou bližší argumentaci a ve svých námitkách se naopak vrací k otázce správnosti zjištění skutkového stavu, kterou nicméně posuzoval a postavil najisto již Nejvyšší správní soud v řízení o předcházející kasační stížnosti stěžovatele (viz výše). Zdejší soud přitom v předcházejícím řízení zavázal krajský soud jen k tomu, aby posoudil právní otázku, zda bylo v souladu se zákonem, že policisté učinili vůči stěžovateli výzvy na jeho pozemku, ač se vstupem policistů na něj nesouhlasil, a zda tedy mohl stěžovatel spáchat přestupek tím, že se výzvám odmítl podrobit. Proti tomuto právnímu posouzení nicméně stěžovatel fakticky nikterak nebrojí.

S ohledem na uvedené nezbývá než uzavřít, že kasační stížnost byla stěžovatelem podána opakovaně, přičemž předmětem jejího posouzení by měla být otázka zdejším soudem již zodpovězená v předcházejícím řízení o kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud proto nynější kasační stížnost v souladu s § 46 odst. 1 písm. d), použitým na základě § 120 a ve spojení s § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. jako nepřípustnou odmítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl zdejší soud podle § 60 odst. 3 věty první, ve spojení s § 120 s. ř. s., dle něhož přiměřeně platí, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 6. dubna 2017

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu